

Anarcho-Biblioteka
Dobry pieróg to wywrotowy pieróg

Zapomniana Komuna Anarchistów w Mandżurii

Gdzie rozpoczęła się II wojna światowa

Francesco Dalessandro

Francesco Dalessandro
Zapomniana Komuna Anarchistów w Mandżurii
Gdzie rozpoczęła się II wojna światowa

[https://theanarchistlibrary.org/library/
francesco-dalessandro-the-forgotten-anarchist-commune-in-manchuria](https://theanarchistlibrary.org/library/francesco-dalessandro-the-forgotten-anarchist-commune-in-manchuria)

pl.anarchistlibraries.net

Podczas II wojny światowej słynny hollywoodzki filmowiec Frank Capra otrzymał od wojska amerykańskiego zlecenie nakręcenia siedmioczęściowego serialu dokumentalnego zatytułowanego „Why We Fight”. Jego celem było przeciwdziałanie nazistowskim filmom propagandowym i usprawiedliwienie udziału USA w wojnie żołnierzom i cywilom.

Pierwszy film z serii „Preludium do wojny” lokalizuje genezę konfliktu w japońskiej inwazji i podboju Mandżurii w latach 1929-1932. Jednak w Mandżurii miały miejsce równie ważne wydarzenia, których nie ma w filmie. Zostały one również pominięte w większości książek i artykułów dotyczących historii tego obszaru.

W tamtych latach w Mandżurii wojska japońskie, koreańskie, chińskie i SRR (ostatnia z mniej lub bardziej tajną interwencją) stanęły naprzeciw siebie. Wszyscy walczyli z Armią Północy, siłą zbrojną Mandżurskiej Komuny Anarchistycznej, która powstała pod koniec lat dwudziestych XX wieku na północy Mandżurii. Komuna Mandżurska była rewolucyjnym eksperymentem tak ważnym, jak rewolucja magonistyczna w Kalifornii Dolnej w 1911 r., Powstanie machnowców na Ukrainie w 1918 r. i rewolucja hiszpańska w 1936 r.

Jednak ważna rola, jaką anarchiści odegrali w tym wielkim eksperymencie społecznym, jest zbyt często ignorowana lub bagatelizowana.

Mandżuria przez wieki była schronieniem dla imigrantów i wygnańców z Korei, Rosji, Chin, Japonii, Wietnamu i Filipin.

W 1910 roku japoński rząd rozpoczął aneksję Korei. Wielu Koreańczyków uciekło do Mandżurii, wśród nich wielu anarchistów, którzy byli bardzo aktywni w społecznościach emigracyjnych.

W połowie lat dwudziestych koreańscy uchodźcy utworzyli trzy autonomiczne okręgi samorządne - okręgi Jeongen, Chanren i Shinmin - wszystkie wolne od obecności Japończyków, chińskich watażków i lokalnych mandżurskich panów feudalnych.

Przez kilka lat rozwijały się niezależnie od rządów czy watażków z powodu połączenia czynników, w tym zaangażowania miejscowej ludności, słabości państwa chińskiego, odległości od imperium japońskiego i nierówności terenu górskiego.

Okręgi utworzyły samoobronę wojskową, Koreańską Armię Niepodległości, HG (Armię Północy), która miała walczyć o niepodległość od Japonii i chronić wyzwolone obszary przed wrogami. Na czele HG stał generał Kim Ja-ojin (lub Kim Jwa-Jin). Kim był jednym z tych, którzy nienawidzili i zaciekle sprzeciwiali się japońskiej kolonizacji Korei.

W 1920 roku wstąpił do Koreańskiej Armii Niepodległości (MA), siły partyzanckiej, gdzie wykazał się wielkim przywództwem w walce z wojskami japońskimi. W tym samym czasie anarchizm pociągał go jego krewny Kim Jong-Jin.

W 1925 roku koreańscy anarchiści zaproponowali, aby bojownicy partyzanccy dowodzeni przez Kim Jwa-jin, Kim Hyok i No Ho Choi Jung-so i inni utworzyli niezależne samorządne New Popular Society w dystrykcie Shin-min w Mandżurii. Partyzanci przyjęli propozycję i rozpoczęli prace nad jej wdrożeniem.

Od samego początku w projekcie uczestniczyło wielu anarchistów, w tym Kim Jo-ann i Cheoung Shin. Projekt szybko zyskał poparcie dużej rzeszy miejscowych chłopów i robotników ze względu na samoorganizację.

Wśród anarchistów Kim Jao-jin stał się znany jako koreański Machno, ponieważ, podobnie jak ukraiński bojownik anarchistyczny, łączył umiejętności wojskowe z zaangażowaniem w tworzenie niezależnych, samorządnych spółdzielni producenckich i konsumenckich oraz stowarzyszeń samoobrony opartych na zasadach wolności osobistej oraz równości społecznej robotników i chłopów.

Chłopi i robotnicy zostali zaproszeni i pomogli w stworzeniu własnych systemów samorządności i współpracy gospodarczej oraz niezbędnych struktur organizacyjnych. Stworzyli komunę dla czegoś, co mieli nadzieję, że będzie trwała libertariańską rewolucją, kładącą nacisk na autonomię w kontekście współpracy wewnątrz i pomiędzy osobami o różnych zdolnościach produkcyjnych.

Komuna postawiła sobie za cel realizację działań spółdzielczych, takich jak: usprawnienie funkcjonowania i zarządzania gospodarstwami rolnymi, zbiorowe kupno i sprzedaż, tworzenie towarzystw wzajemnej pomocy i innych organizacji potrzebnych ludziom.

Ponadto promowano działania kulturalne i edukacyjne poprzez tworzenie szkół podstawowych i średnich, aby wspierać indywidualny i społeczny rozwój niezbędnych umiejętności manualnych i wiedzy intelektualnej.

W 1929 roku Okręg Shinmin został przemianowany na Stowarzyszenie Ludu Koreańskiego w Mandżurii (KPAM). Dyskusje i decyzje oddolne miały miejsce na spotkaniach w wioskach, które wysyłały delegatów na konferencje w całym okręgu i konfederacji.

W strefie funkcjonowało osiem wydziałów specjalistycznych: samoobrony, rolnictwa, edukacji, finansów, propagandy, młodzieży, zdrowia publicznego i spraw ogólnych. Delegaci na wszystkich szczeblach byli zwykłymi chłopami

i robotnikami, których oficjalne pensje były podobne do innych robotników. Nie uzyskali żadnego nowego przywileju, pełniąc po kolei służbę w wydziałach administracyjnych.

Ha Ki-Rak, koreański historyk anarchistyczny, donosi, że HMY-M (Koreańska Federacja Anarcho-Komunistyczna) uważała te struktury za wzmacniające anarchistyczne ideały: „Każde zgromadzenie decyduje o planach działań w celu omówienia budżetu ludności i zatwierdza bilans- arkusz kierując się zasadą: od każdego według jego możliwości i każdemu według jego potrzeb.

”

Komuna była w stanie rozszerzyć się na sąsiednie okręgi, takie jak Heilongjiang (Rzeka Czarnego Smoka) i objęła trójkątny obszar ograniczony rzeką Amur na wschodzie, dolinę rzeki Sungchangho na zachodzie i drogę do Harbin. Hunchun na południu. Zajmował 13 500 mil kwadratowych i był domem dla około 2 000 000 ludzi.

Jednak na początku lat 30. XX wieku sytuacja gminy zaczęła się pogarszać. Rząd Japonii wysłał 35 000 żołnierzy cesarskich do Mandżurii i ustanowił marionetkowy rząd Mandżukuo w 1931 roku.

W tym samym czasie Koreańska Partia Komunistyczna, kierowana z Moskwy, zaczęła infiltrować Komunę i systematycznie mordować jej anarchistycznych przywódców. Kim Jwa-jin został zamordowany w styczniu 1930 roku.

Armia japońska, północnokoreańska armia komunistyczna i infiltratorzy Partii Komunistycznej wraz z niektórymi oddziałami chińskimi otoczyli Komunę z zewnątrz i od wewnątrz, po czym ostatecznie ją zniszczyli.

Większość anarchistów, którzy przeżyli, ukrywała się, ale podczas II wojny światowej kontynuowała walkę partyzancką. Po zakończeniu wojny w 1945 roku anarchiści doświadczyli represji zarówno w Korei Północnej, jak i Południowej. Niemniej tradycje anarchizmu po raz kolejny inspirowały radykałów na półwyspie.

Chociaż niektóre książki i artykuły dotyczące tego ważnego rewolucyjnego epizodu zostały opublikowane w ciągu ostatniej dekady, o wiele więcej badań historycznych na jego temat jest konieczne, ponieważ stanowi on istotną część anarchistycznej historii walk o wyzwolenie i radykalnych ruchów w XX wieku. .

Znajomość takiej historii może pomóc nam wyobrazić sobie nowe sposoby przeciwstawiania się elitom próbującym wyrzeźbić świat i nasze umysły w swoich strefach wpływów.